

Sygn.akt III AUa 169/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2015r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Prusinowski (spr.)

Sędziowie: SA Maria Jolanta Kazberuk

SA Bożena Szponar - Jarocka

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 września 2015 r. w B.

sprawy z odwołania Z. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy Z. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 października 2014 r. sygn. akt V U 472/13

I. **oddala apelację,**

II. **przyznaje radcy prawnemu M. T. wynagrodzenie z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych, w tym należny podatek od towarów i usług i nakazuje wypłacić tę kwotę ze Skarbu Państwa - kasy Sądu Okręgowego Białymstoku.**

Sygn. akt III AUa 169/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 26 marca 2013r. wydaną z powołaniem się na art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zmianami) odmówił Z. C. prawa do renty. U podstaw takiego rozstrzygnięcia były ustalenia Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z 20 marca 2013r. nie stwierdziła u wnioskodawcy niezdolności do pracy.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się Z. C.. W odwołaniu kwestionował ustalenia organu rentowego w zakresie oceny stanu zdrowia, wskazując na jego dalsze pogorszenie, konieczność leczenia w związku z padaczką uniemożliwiającą podjęcie jakiejkolwiek pracy.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 8 października 2014 r. oddalił odwołanie. Sąd ten przytoczył art. 12 i art. 57 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach. Obliczu tych regulacji zauważył, że

wnioskodawca jest osobą liczącą(...)lat, posiada podstawowe wykształcenie, pracujące jako pracownik gospodarczy, aktualnie utrzymujące się z zasiłku (...).

W celu wyjaśnienia przesłanek warunkujących prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii, który po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską i zbadaniu wnioskodawcy rozpoznał u niego następujące schorzenia: padaczka objawowa, wada rozwojowa (...) w postaci dysplazji ciała modzelowatego, torbiel pajęczynówki w szczelinie międzypółkulowej i tylnym dole czaszki i orzekł, że wnioskodawca jest zdolny do pracy. W uzasadnieniu swojego stanowiska biegły podkreślił, iż wnioskodawca od 20 roku życia choruje na padaczkę, leczony był systematycznie w (...), nie był leczony lekami nowej generacji. Nie był hospitalizowany w ostatnim okresie z tego powodu. Badanie EEG z 2013r. w granicach normy, bez cech napadowości. Zdaniem biegłej stan opiniowanego nie powoduje niezdolności do pracy, świadczą o tym między innymi spracowane ręce z mozelami. W badaniu neurologicznym biegły nie stwierdził odchyłeń od stanu prawidłowego. Biegła sądowa zgodziła się z decyzjami Lekarzy Orzeczników ZUS. Opiniowany może wykonywać wiele prac jako robotnik gospodarczy. Przeciwwskazana jest jedynie praca na wysokości, praca przy dużych maszynach w ruchu oraz praca nocna. Wnioskodawca wymaga nadal leczenia w Poradni P. i regularnego stosowania leków.

W opinii uzupełniającej biegła zaakcentowała, iż ilość zgłaszanych napadów trudna jest do obiektywnej oceny. Jednak z tego powodu wnioskodawca w ostatnich latach nie był hospitalizowany, ani też nie korzystał z pomocy Pogotowia (...). Od wielu lat jest leczony tymi samymi lekami, bez modyfikacji leczenia, nie włączono leków nowej generacji. Ostatnie EEG z 2013r. wykazuje zapis w granicach normy. W badaniu neurologicznym nie stwierdzono odchyłeń od stanu prawidłowego, poza mozelami na rękach. Sąd podzielając opinię biegłego, stwierdził, że opiniowany nie może pracować w wielu zawodach, nie może on jedynie pracować na wysokości, przy dużych maszynach w ruchu. Może natomiast z jego wykształceniem być pracownikiem gospodarczym, może też wykonywać proste prace budowlane i wykonywać wiele innych prac. Nie ma upośledzenia funkcji układu ruchu.

Sąd pierwszej instancji również podkreślił, że biegły z zakresu medycyny pracy również nie stwierdził u wnioskodawcy niezdolności do pracy. W jego ocenie stan zdrowia wnioskodawcy po tej dacie uległ poprawie, gdyż zapis elektroencefalograficzny (eeg) jest obecnie prawidłowy, bez cech charakteropatii p[padaczkowej]. To wszystko świadczy o poprawie stanu zdrowia odwołującego

W dalszej części uzasadnienia Sąd przypomniał, że wnioskodawca był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.06.1997r. do 1.08.2006r. i od 26.06.2007r. do 31.08.2009r. Uprawnienie do wypłaty renty za dalszy okres podlegało kontroli Sądu Apelacyjnego w Białymstoku w sprawie III AUa 257/08 – wyrok z 13.08.2008r.

Sąd wracając do głównego wątku rozważań stwierdził, że nie widział potrzeby dalszego uzupełniania opinii i celowości prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, w tym wzywania biegłego z zakresu medycyny pracy na rozprawę, bowiem wnioskodawca składał do opinii merytoryczne zastrzeżenia i nowe dowody, które były oceniane przez biegłych. Biegli opracowali opinie uzupełniające odnosząc się do zastrzeżeń wnioskodawcy. Dlatego zdaniem Sądu Okręgowego opinie biegłych posiadają walor wiarygodności. Biegli odnieśli się w niej do schorzeń występujących u wnioskodawcy i ocenili ich wpływ na jego zdolność do pracy po wykonaniu badań podmiotowych i zapoznaniu się z przedłożonymi do akt wynikami badań. Wnioskodawca nie wykazał na czym może polegać wadliwość, czy brak rzetelności opinii znajdującej się w aktach sądowych.

Apelację wniósł Z. C..

Zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania:

- art. 286 k.p.c. w związku z art. 217 § 1-3 w związku z art. 227 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. przez pominięcie wniosku w przedmiocie uzupełnienia opinii biegłej sądowej z zakresu medycyny pracy, a przez to niewyjaśnienie w jakim zakresie

stan zdrowia wnioskodawcy uległ poprawie, a tym samym wydanie wyroku w oparciu o niekompletny materiał dowodowy,

- art. 231 k.p.c. przez błędne uznanie, że nie było potrzeby uzupełnienia opinii biegłej i celowości prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, a tym samym wezwania biegłej z zakresu medycyny pracy,

- art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, wybiórczej i dowolnej jego ocenie i w konsekwencji sprzeczność istotnych ustaleń z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, przez uznanie, że stan wnioskodawcy od 31 sierpnia 2009 r. uległ poprawie i w związku z tym jest on zdolny do pracy.

Dodatkowo skarżący wskazał na wadliwe zastosowanie art. 57 ust 1 w związku z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez ustalenie, że wnioskodawca jest zdolny do pracy, a tym samym nie przysługuje mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Konkluzje powyższe upoważniły apelującego do stwierdzenia, że doszło także do powstania sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego.

Kierując się wskazanymi zarzutami odwołujący się domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył:

Środek odwoławczy nie ma uzasadnionych podstaw.

Rozstrzygnięcie sporu sprowadzało się do wyjaśnienia jednej okoliczności, wymagającej zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Sąd pierwszej instancji skorzystał z szeregu opinii biegłych reagując na kolejne zarzuty zgłaszane przez wnioskodawcę. Wszystkie wypowiedzi biegłych zbiegają się w twierdzeniu, że skarżący nie jest osobą niezdolną do pracy. W obliczu tak jednoznacznego przekazu zarzuty zgłaszane w apelacji (mające doprowadzić do zmiany wyroku) zasadzają się na tym, że Sąd nie przesłuchał na rozprawie biegłej z zakresu medycyny pracy. Zdaniem wnioskodawcy nie zostało wyjaśnione zapatrywanie biegłej o tym, że stan zdrowia odwołującego się uległ poprawie od 31 sierpnia 2009 r. W odpowiedzi na ten zarzut nie sposób przemilczeć kilku racji. Po pierwsze, nie można pominąć, że biegła z zakresu medycyny pracy dwukrotnie zajmowała stanowisko na piśmie, w tym wyjaśniając zastrzeżenia wnioskodawcy. Po drugie, poprawa stanu zdrowia po 31 sierpnia 2009 r. nie jest przesłanką przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, szczególnie, że po tej dacie wnioskodawca nie miał prawa do świadczenia. Zgodnie z art. 57 ust 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS otrzymanie renty uzależnione zostało od istnienia niezdolności do pracy, a nie polepszenia stanu zdrowia. Niezdolność ta powinna istnieć od daty złożenia wniosku i trwać nadal. Po trzecie, pytania wnioskodawcy, stanowiące podstawę wezwania biegłej na salę rozprawy (k. 162), zostały już wcześniej zadane (k. 148), a biegła udzieliła na nie odpowiedzi na piśmie, tak jak chciał tego ubezpieczony (k. 152-153). Uwzględniając wskazane okoliczności za gołosłowne należy uznać twierdzenie, że Sąd pierwszej instancji naruszył art. 286 k.p.c. w związku z art. 217 § 1-3 w związku z art. 227 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. W rezultacie założenie odwołującego się, że materiał dowodowy został oceniony dowolnie i wybiórczo jest gołosłowne. Sąd pierwszej instancji skorzystał z bogatego materiału, a przede wszystkim przekonujących dowodów, które zgodnie wskazują, że nie jest on osobą niezdolną do pracy. Nie doszło zatem do uchybienia art. 233 § 1 k.p.c., ani sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego.

Za nieporozumienie należy uznać przywołanie się w apelacji na art. 231 k.p.c. Rola tego przepisu nie koresponduje z potrzebą uzupełniania opinii i celowością prowadzenia dalszego postępowania dowodowego. Staje się to zrozumiałe po przeczytaniu jego treści.

W obliczu przedstawionych rozważań nie może dziwić, że Sąd Apelacyjny akceptuje i uważa za własne ustalenia faktyczne dokonane w przez Sąd pierwszej instancji. W rezultacie ponowny opis roztrząsania materiału dowodowego jest zbędny.

Akceptacja dla konkluzji zaprezentowanych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym sprawia, że nie mogło dojść do naruszenia art. 57 ust 1 w związku z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Dlatego zgodnie z art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.